

Arrest

**nr. 65 550 van 12 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2011 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december dient verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in als minderjarige.

1.2. Op 18 mei 2010 wordt hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 7 december 2010 wordt verzoeker het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 11 februari 2011 wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering van de toelating tot verblijf.

1.5. Op diezelfde datum wordt een bevel tot terugbrenging genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Naam, Voornaam : B., J.
geboren op : (...) te (...)
adres: (...) adres voogd : (...)*

Mijnheer, Mevrouw de Burgemeester,

Bij deze wens ik u mede te delen dat het verblijf in het Rijk van de volgende minderjarige niet toegelaten werd.

Bijgevolg vraag ik u om de voogd van betrokkene uit te nodigen op uw diensten, zijnde de heer N. R. en wonende (...).

Gelieve aan deze persoon in toepassing van het artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) te betekenen om de minderjarige, zijnde B., J. terug te brengen naar de plaats van waar hij is gekomen en dit binnen de dertig (30) dagen.

Reden van de beslissing :

X Artikel 7 alinea 1,1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 -Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is aangekomen in België op 21/12/2009 en diende een asielaanvraag in. Hij verklaarde dat zijn vader werkzaam was voor het FLEC (spion - betrokkene noch diens moeder zouden hiervan op de hoogte geweest zijn) en hij hierdoor ook problemen kende.

De reden voor diens komst en verder verblijf in België zijn niet gefundeerd. Het dient vermeld te worden dat het CGVS op 18/05/2010 en de RW op haar beurt op 07/10/2010 de door betrokkene aangehaalde argumenten heeft verworpen. De Vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt in vraag gesteld.

Niettegenstaande worden bij de aanvraag van de voogd dd. 27/12/2010 voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 dezelfde argumenten en dezelfde motieven opgenomen; immers de voogd verwijst hiervoor naar de asielaanvraag van betrokkene. Tijdens het onderhoud met bureau MINTEH dd. 25/01/2011 worden ook geen nieuwe elementen aangebracht. Hetzelfde verhaal wordt hernomen; het verzoek voor de afgifte van een aankomstverklaring berust opnieuw volledig op verklaringen en er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen.

Bovenvermoemde omzendbrief dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Er wordt op geen enkele manier bewezen dat er geen opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. Dat betrokkene sinds zijn vertrek uit Angola geen enkel contact meer heeft en kan opnemen noch met zijn tante, noch met zijn ouders en hij dus niet weet of diens ouders op de hoogte zijn van zijn vertrek en zijn huidig verblijf in België en dat hij niet weet waar zijn vader en zijn moeder (alsook diens broers en zusjes) sinds zijn vertrek verblijven; hieraangaande kan men op zijn minst enige twijfels uiten en is het toegestaan dat rekening houdend met al bovenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat. Dit alles berust volledig op verklaringen van betrokkene en wordt op geen enkele objectieve manier bewezen. Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat zijn ouders niet meer aanwezig zijn in Angola en niet meer in staat zouden zijn betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals dit in het verleden steeds gebeurde.

Het algemeen principe stelt dat het in het belang van het kind is te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. Rekening houdend met en op basis van een analyse van alle elementen in het dossier, laat niets toe dit principe in twijfel te trekken. Immers, geen enkel afdoend element en objectief bewijs wordt ons geleverd stellende dat het belang van betrokkene zich situeert buiten zijn familiale context in Angola.

Dat betrokkene op zijn leeftijd naar Europa werd gezonden en de reis die hij vervolgens alleen heeft afgelegd is disproportioneel in verhouding tot alle aangehaalde redenen, feiten tot op heden nog niet bewezen.

Dat betrokkene zich goed aanpast zowel op school als in het centrum, hij lid is van een basketbalclub, geven hem niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11.02.2011.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

...

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het werd ingediend door een minderjarige, die onbekwaam is tot het instellen van de huidige procedure.

2.2. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing, met name een bevel tot terugbrenging, rechten die aan de persoon van de verzoeker verbonden zijn. Gelet op het feit dat verzoeker, geboren op 14 maart 1994, op het ogenblik van het indienen van het beroep de leeftijd van 17 jaar had bereikt, zodat hij alleszins over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikt, is het beroep ontvankelijk ingediend, zodat de exceptie moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt :

“EERSTE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing stelt in .fine dat verzoeker in het kader van een vrijwillige terugkeer steeds beroep kan doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Deze motivering is niet correct.

Verzoeker beschikt immers niet over een paspoort of andere identificatie zodat hij het land niet vrijwillig kan verlaten.

De voogd verzocht dan ook de Angolese Ambassade te Brussel een paspoort doch daar wordt geantwoord dat dit slechts wordt afgegeven nadat een geboorte-akte wordt voorgelegd. (STUK 2)

Dergelijke akte kan enkel worden bekomen in Angola en dient aldaar ook te worden geauthentificeerd.

Verzoeker beschikt niet over een geboorte-akte en dient deze dus te gaan halen in Angola. Probleem is net dat hij het land niet uit kan zonder paspoort (waarvoor een geboorte-akte nodig is).

Verzoeker komt aldus in een soort van spiraal terecht waar geen enkele oplossing mogelijk wordt gemaakt.

Een vrijwillige terugkeer is aldus niet mogelijk en ook de -Cel verwijdering van DVZ zal er niet in slagen verzoeker terug naar Angola te brengen.

Gevolg hiervan is dat verzoeker na zijn meerderjarigheid in de illegaliteit gedwongen wordt.

In een ander dossier dat door de voogd enige jaren terug werd behartigd, gebeurde hetzelfde. Dit wordt trouwens bevestigd door de raadsman van de persoon in kwestie Mtr Kati Verstrepen (STUK 3)

2

De beslissing stelt als reden voor het bevel tot terugbrenging dat voor de toepassing van de omzendbrief dezelfde argumenten worden gebruikt en dezelfde motieven als in de asielaanvraag.

Tijdens het onderhoud met het bureau Minteh werden ook geen nieuwe elementen aangehaald.

Bij de toepassing van de omzendbrief is het niet (zoals bij een nieuwe asielaanvraag) noodzakelijk dat er -nieuwe elementen" moeten aangebracht worden.

De omzendbrief is een gunst voor minderjarigen en de voorwaarden zijn dat men de familie opspoor.

De voogd deed dit nu hij de tracing van het Rode Kruis heeft ingeschakeld.

De voogd moet een -duurzame oplossing" voorstellen en vinden voor de minderjarige gezinshereniging, terugkeer naar thuisland of ander toegelaten land mits garanties en de machtiging tot onbeperkt verblijf in België.

De voorgestelde oplossing moet bovendien in het "hoger belang zijn van het kind" zijn Indien dit niet liet geval is moet de voogd zich hiertegen verzetten.

De voogd doet dit ook nu gegarandeerd door de pat-stelling de minderjarige gedoemd is om de illegaliteit te verdwijnen."

3.1.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Voor zover verzoeker de schending inroept van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat hij op geen enkele wijze kenbaar maakt op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van deze bepalingen, zodat deze middelonderdelen alvast onontvankelijk zijn.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Hij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het middelonderdeel, geput uit de schending van de formele motiveringsplicht, is derhalve niet gegrond.

3.1.4. Verzoeker betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, niet. Zijn betoog komt in essentie neer op het feit dat hij onverwijderbaar is omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten. Een vrijwillige terugkeer is niet mogelijke en de "Cel Verwijdering" van de dienst Vreemdelingenzaken zal er ook niet in slagen hem terug te brengen, zodat hij na zijn meerderjarigheid in de illegaliteit wordt gedwongen. Hij verwijst naar een gelijksoortig geval en voegt een mail bij ter bevestiging.

In de bestreden beslissing is de volgende passus te lezen :

"In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Verzoeker beperkt zich tot beweringen en scenario's die op geen enkele wijze aannemelijk worden gemaakt. Zo wordt niet aangetoond dat de bijstand waarop hij een beroep kan doen niet zou kunnen leiden tot een effectieve terugkeer, en is de bewering dat zelfs de Cel Verwijderingen er niet in zal slagen verzoeker terug te brengen naar Angola en hij, eens meerderjarig in de illegaliteit zal belanden, voorbarig en hypothetisch. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing de verwerende partij zich engageert om de bijlage 38 te verlengen gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Een verwijzing naar een mail waarin wordt gewezen op de impasse betreffende een andere persoon doet daaraan geen afbreuk: verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat dit dossier analoog is aan het zijne en is dus niet dienstig, net zomin overigens als een verwijzing naar de verplichtingen van de voogd bij de begeleiding van zijn pupil.

Voor zover verzoeker ten slotte stelt dat bij de toepassing van de omzendbrief geen nieuwe elementen moeten worden aangebracht, kan alleen maar worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet meer heeft gedaan dan gewezen op het feit dat voor de toepassing van de omzendbrief enkel wordt verwezen naar de argumenten die al werden opgeworpen in het kader van verzoekers asielaanvraag, die volledig berust op verklaringen en met betrekking tot dewelke geen enkel objectief element bestaat om deze te bevestigen. Dit wordt door verzoeker overigens niet ontkend, zodat deze passage en de verdere – onbetwiste- motivering met betrekking tot de toepassing van de omzendbrief onverminderd overeind blijven.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat de bestreden beslissing op een onrechtmatige wijze vaststelt dat verzoeker zich bevindt in een situatie zoals bepaald in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dienvolgens een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. De verwerende partij kan noch een kennelijk onredelijk handelen worden verweten, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu verzoeker op geen enkele wijze aantoont of en welke stukken of elementen door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van het dossier. Wat ten slotte de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient erop gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, dat beginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse die voorafgaat blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel ongegrond is.

3.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de "schending van het Verdrag inzake Rechten van het Kind van 20 november 1989. Het luidt als volgt :

"Op basis van o.a. het Verdrag voor de Rechten van het Kind en de Resolutie van de Raad van de EU van 26/6/1997 inzake niet begeleide minderjarige onderdanen van derde landen, is België ertoe gehouden voldoende bescherming te bieden aan NBM op haar grondgebied. Dat wil zeggen dat België :

- *Ernaar moet streven de minderjarige met zijn ouders te herenigen*
- *De NMB in afwachting van een duurzame oplossing moet opvangen, en hem tegen misbruik moet beschermen*
- *De minderjarige niet onbegeleid naar zijn herkomstland mag terugbrengen tenzij er voldoende garanties zijn voor de opvang van de minderjarige ter plaatse.*

In casu is duidelijk dat een hereniging met de ouders onmogelijk is én dat de minderjarige NIET naar zijn thuisland kan worden teruggebracht gelet op de onmogelijkheid een paspoort te bekomen zonder eerst in Angola zelf een geboortebewijs te hebben verkregen."

3.2.2. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag en de Resolutie, zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht. Ambtshalve en onder verwijzing naar hetgeen onder punt 3.1.2. reeds werd gesteld, dient dan ook te worden vastgesteld dat het tweede middel onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS